

munale Myndigheder, — Retten til at medvirke ved Affattelsen af Vedtægter med Hensyn til Bygningsvæsen, Sundhedsvæsen, Politivæsen og mere. Lovgivningsmagten har ment, at det var heldigt, at de kommunale Myndigheder fik Beføjelse til sammen med Overøvrighederne og Justitsministeren at træffe saadanne Regler, som efter de stedlige Forhold maatte findes mest passende. Den ærede Ordfører var meget utilfreds hermed. Hans Foredrag formede sig helt igennem til et skarpt Angreb paa denne Selvbestemmelsesret, som den gældende Lovgivning har indrømmet de kommunale Myndigheder, Sogneraadene og Amsraadene. Det er slet ikke rigtigt, hvad han udtalte, at de ikke havde nogen virkelig Indflydelse paa det foreliggende Omraade. Tværtimod. Jeg tør paastaa, at det i alle Tilfælde væsentlig er de kommunale Myndigheders Anskuelse, der afgøre, hvad der skal være gældende Vedtægt, hvor som helst Vedtægtsbestemmelser træffes. Jeg kan jo meget godt forstaa, at de Herrer Cyklistere gerne ville have ensartede Regler overalt i Landet. Det kan have sine Gener, at Reglerne paa adskillige Omraader ere uensartede, men det er en Ulempe, som ikke gælder blot Cyklistere, men som gælder os allesammen. Det var selvfølgelig langt lettere at finde sig til Rette med Hensyn til gældende Lov og Ret i Landet, hvis Reglerne overalt vare ganske ens. Men naar en saadan Ensartethed ikke kan opnaas uden ved at tilsidesætte andre Hensyn, som Lovgivningsmagten har fundet fuldt berettigede, saa synes det mig, at Cyklistere lige saa vel som andre Statsborgere bør kunne slaa sig til Taals og finde sig i, at de kommunale Myndigheder beholde deres Ret til at tale med om, hvorledes Reglerne skulle være paa Omraader, hvor det maa erkendes, at de stedlige eller lokale Hensyn altid maa komme til at spille en større eller mindre Rolle. Den ærede Ordfører talte med en saadan Styrke for ensartede Jurisdiktionsbestemmelser, at man maatte tro, at hvis det foreliggende Forslag blev Lov, vilde man naa til den saa meget ønskede Ensartethed i alle Egne af Riget. Men dette er ikke Tilfældet. Naar man gennemløber Forslaget, saa falder det straks

i Øjnene, at man ogsaa i Fremtiden vilde kunne faa uensartede Regler, selv om Forslaget blev Lov. Der kan jo nemlig tilstedes Undtagelser fra flere af de almindelige Regler, som Lovforslaget giver. Vi opnaa altsaa ikke Ensartethed, men vi opnaa noget andet. Medens det nu er de kommunale Myndigheder, som have det afgørende Ord paa dette Omraade, saa skal det for Eftertiden være Politimesteren, paa hvis Mening det kommer an. Med andre Ord, Lovforslaget gaar ud paa at tage en lovhjemlet Ret fra Kommunerne og lægge Myndigheden over i Politimesterens Hænder. Det er min første og principielle Indvending mod det foreliggende Forslag, at det er en Krænkelse af den Selvstyrelsesret, som i mange Aar har været indrømmet Kommunerne af Lovgivningsmagten. Jeg har for mit Vedkommende mere Tillid til de kommunale Myndigheders sunde Sans paa det her omhandlede Omraade, end jeg just har til Politimesterens Afgørelser. Hvis det foreliggende Forslag blev til Lov, vilde det straks medføre, at alle de omkring i Kommunerne gældende Vedtægter angaaende det Emne, vi her forhandle om, blev satte ud af Kraft med eet Slag. Der gøres kun en mindre Undtagelse, det er med Hensyn til det i § 1, 2det Stykke, omhandlede Forhold. Stykket lyder saaledes: „I København og Købstæderne kan Cyklekørsel i enkelte stærkt befærdede Gader ved Bestemmelser i Politivedtægten forbydes, ligesom langsom Kørsel paa saadanne Steder kan paabydes.“ For Københavns og Købstædernes Vedkommende ere de Herrer Forslagsstillere altsaa saa venlige, at de ikke uden videre ville kassere alt, hvad der i den nævnte Henseende er lovlige vedtaget og gældende, men for hele det øvrige Land skal alt det, der er vedtaget af Kommunerne og er gældende den Dag i Dag, straks og uden videre kasseres. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig noget forbavsende, at et Forslag, der er saa lidt hensynsfuldt over for Kommunerne og Kommunernes Selvbestemmelsesret, kan komme frem i det Herrens Aar 1897. Man maa jo vel erindre, at naar Kommunerne have været Ret til at tale med om, hvorledes Færdslen skal foregaa paa de offentlige Veje, er det ikke blot,